

KARÁCSONYI ZSOLT

A tél rítusai

*Azután vagyok. Nézem ezt a
befejezetlen, tájszerű képet.
Az apró
és üde
részleteket.*

*Írok valamit a hátoldalára,
de nem lesz belőle
üzenet.*

*Mert ez olyan hely,
ahol
befelé íródnak a szavak.*

*A vihar szeme lecsukódik,
a szirének is alszanak.*

*Azután vagyok – és, ami
a kezdet kezdetét illeti:*

azon a helyen nincs is pillanat.

*Egy elképzelt, tavaszi tájra fekszem.
Így várom be a havazásokat.*

Az Argó a moszkvai kikötőben

*Keresztelkedett a város,
határoztak a hősök:
nem várnak tovább.*

*Az éppen aktuális világvége
vizein
elindulnak északnak,
hogy régi társukat,
a halottnak vélt Orpheuszt,
aki Mickiewicz
szonetteket szavalt
pétervári kocsmákban,
és emiatt egy
moszkvai
elmeógyógyintézetbe zárták –
felkeresik, kiszabadítják,
szakadt mellényzsebét
Eurüdiké-pasztillákkal tömik meg,
aztán, a jól végzett munka örömevel,
visszafordulnak és végleg
megpihennek
az örök mezőkön.*

*De nem jutottak el Moszkváig,
és a Tisza nevű folyó
hajdani nyomvonalán eveztek,
hínáros vizek felett,
háborgó tengeren.*

*Kínjukban Jorgosz Szeferisz
róluk szóló költeményét szavalták,
tudták, hogy rabszolgák csupán,
akik majd evezők keresztjén aszalódnak
a perzselő napon.*

És így is történt.

*A hányódó hajóra
néhány hét múltán akadt
rá a költő.*

*A holttesteket a Kígyók szigetén
helyezte örök nyugalomra,
és egészen Moszkváig
vontatta az Argót;
kocsmát nyitott mellette,
turisztikai célból.*

*A világvége után érkező
érezgős turisták szerint
teljesen egykedvűen
bámulta,*

*amíg
őt is
szoborrá*

Civitas dei

*Egészen pontosan nem emlékszem,
pedig most éppen ez
lenne a tét,
hogy miért láttam meg,
és miért hagytam el
a város közepét,*

ahol

*lassú iramban
haladtak a személygépkocsik,
amikor észrevettem:*

*mindent
valami sárgás fény borít.*

*Emiatt lassítottam,
és fűtyörészem közben,
értelmetlenül
és dallamtalanul,*

*mint olyan ember,
aki a fényérzékelésen
már túl van
és
valami újat tanul*

*a korábban még teljesen
értelmetlen jelekből:*

*hogy elég egy mozdulat és
ki is rakják helyből.*

*Ha elkezdett az eső cseperészni,
mintha már mindegy volna,
meg is állt.*

*Álltam a város
főterén
és
nem tudom
miért is
távoztam el
onnan.*